

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 9099/2025
11.03.2026. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Драгане Маринковић, председника већа, Зорице Булајић, Ирене Вуковић, Весне Субић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Татомир Лековић, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Бранко Ракића, адвокат из ..., ради утврђења и чинидбе, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 23/25 од 12.03.2025. године, у седници одржаној 11.03.2026. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 23/25 од 12.03.2025. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 23/25 од 12.03.2025. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Крагујевцу П 9016/23 од 23.08.2024. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев тужиоца, па је утврђено да је тужени пренео тужиоцу право својине на парцели означеној као кп. ... уписане у лист непокретности број ... КО ..., на основу закљученог писаног уговора о купопродаји од 08.11.2013. године, који није оверен, а извршен је у целости, па ће ова пресуда тужиоцу служити као основ за упис права својине на напред наведеној парцели. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавези тужени да са њим закључи писани уговор о продаји парцеле означене као кп. ..., а уписане у лист непокретности бр. ... КО ..., на којој тужени има право својине, и да тужени по истом уговору пренесе тужиоцу право својине на предметној парцели код надлежне службе за катастар непокретности и другим јавним књигама. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 133.900,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж 23/25 од 12.03.2025. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба туженог и првостепена пресуда је потврђена у ставовима првом и трећем изреке. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован захтев туженог за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, али и због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, како то произлази из навода његове ревизије, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној примени члана 404. ЗПП.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11 ... 18/20), по оцени Врховног суда нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној у смислу члана 404. став 1. ЗПП у вези члана 92. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“, бр.10/23). Имајући у виду врсту спора и садржину тражене судске заштите, те начин пресуђења и разлоге нижестепених судова, у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или правних питања у интересу равноправности грађана. Нижестепени судови су о захтеву тужиоца за конвалидацију писаног уговора о промету непокретности који је извршен у потпуности, одлучили на основу конкретне чињеничне подлоге од значаја за оцену испуњености услова за конвалидацију применим члана 4. Закона о промету непокретности важећег у време закључења писаног уговора, као и члана 73. Закона о облигационим односима. Тужени у ревизији оспорава чињенице у погледу испуњености услова за конвалидацију, међутим оспоравање утврђеног чињеничног стања не представља дозвољени ревизијски разлог по члану 407. став 2. ЗПП, док се битне повреде одредаба парничног поступка не могу истицати у посебној ревизији према одредби члана 404. став 1. ЗПП. Како је питање конвалидације писаног уговора о промету непокретности довољно расправљено у судској пракси, нема потребе ни за уједначавањем судске праксе, нити потребе за новим тумачењем права.

Имајући у виду изнето, на основу члана 404. став 2. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Према члану 403. став 3. ЗПП, ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужба у овој парници поднета је 04.01.2018. године, а вредност предмета спора износи 560.000,00 динара.

Како се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору у коме вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Драгана Маринковић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић